

ulicu a pýtali sa tam na Angusa Nickelsona. Akási pani, ktorá bola na prechádzke so svojim jazvečíkom, ukázala na tmavý dom.

„Tam býva ten starý čudák,“ povedala.

„Prečo čudák?“ vyzvedala Vicky.

„Má dom plný všelijakých harabúrd. Zhromažďuje všetko, čo nájde. A o hygienu veľmi nedbá. Stavím sa, že sa to uňho hemží potkanmi a inou hávedou. Jeho susedia sa vlni niekoľko ráz sťažovali, že im ktosi v záhrade zničil záhony. Nejaké hlodavce im dokonca vnikli až do domu a obhrýzli, čo sa dalo. Bohužiaľ, nikdy ich nechytli. Ak tomu Nickelsonovi raz dokážeme, že tie potvory pochádzajú od neho, bude sa musieť odsťahovať!“

Pani výhražne zamávala dáždnikom, ktorý mala so sebou, a pobrala sa ďalej.

Pozemok Angusa Nickelsona obklopoval nízky múrik a plot zo železných tyčí. Bránka, takisto z tepaného železa, bola iba privretá. Pretože tam nebol zvonec, členovia Klubu záhad vstúpili dovnútra a zamierili k čiernemu domu. Štrk im pod nohami takmer vôbec neškrípala, skôr sa zdalo, že vydáva krátke, piskľavé výkriky.

Ani pri dverách nebol zvonček, iba levia hlava, ktorá zvierala v tlame hrubý krúžok. Vicky ním zaklopala.

